

ויקרא פרק י'

(א) ויקחו בני אהרן נדב ואביהוא איש מחתנתו ויתנו בהן אש וישימו עליה קטרת ויקרבו לפני קֹנֶן אֵשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא צָנָה אֹתָם: (ב) וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלִּפְנֵי יְקֹנֶן וַתֹּאכַל אוֹתָם וַיָּמָתוּ לִפְנֵי יְקֹנֶן: (ג) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אַהֲרֹן הוּא אֲשֶׁר דִּבֶּר יְקֹנֶן לֵאמֹר בְּקִרְבִּי אֶקְדָּשׁ וְעַל פְּנֵי כָל הָעָם אֶכְפַּד וַיִּדַם אַהֲרֹן:

רש"י

(ב) **וַתֵּצֵא אֵשׁ** - רבי אליעזר אומר לא מתו בני אהרן אלא על ידי שהורו הלכה בפני משה רבן. רבי ישמעאל אומר שתויי יין נכנסו למקדש, תדע שאחר מיתתן הזהיר הנותרים שלא יכנסו שתויי יין למקדש. משל למלך, שהיה לו בן בית וכו', כדאיתא בויקרא רבה: (ג) **הוא אשר דבר וגו'** - היכן דבר ונועדתי שמה

לבני ישראל ונקדש בכבודי (שמות כט מג). אל תקרי בכבודי אלא במכובדי. אמר לו משה לאהרן אהרן אחי יודע הייתי שיתקדש הבית במיודעיו של מקום והייתי סבור או בי או בך, עכשיו רואה אני שהם גדולים ממני וממך: **וידם אהרן** - קבל שכר על שתיתקו. ומה שכר קבל, שנתייחד עמו הדיבור, שנאמר לו לבדו פרשת שתויי יין: **בקרבי** - בבחירי: **ועל פני כל העם אכבד** - כשהקב"ה עושה דין בצדיקים מתיירא ומתעלה ומתקלס, אם כן באלו, כל שכן ברשעים, וכן הוא אומר (תהלים סח לו) נורא אלהים ממקדשיך, אל תקרא ממקדשיך אלא ממקודשיך:

רמב"ן

(ג) **הוא אשר דבר ה' לאמר** - היכן דיבר, ונקדש בכבודי (שמות כט מג), אל תקרי בכבודי אלא במכובדי, אמר לו משה לאהרן, אהרן אחי יודע הייתי שיתקדש הבית במיודעיו של הקב"ה, והייתי סבור או בי או בך, עכשיו אני רואה שהם גדולים ממני וממך. לשון רש"י ממדרש רבותינו (ויק"ר יב ב). ואם כן יהיה טעם ונקדש בכבודי, שיהיה קדוש בעיני כל העם ובמכובדי, וידעו כי אני שוכן בו: ורבי אברהם גם כן אמר, הוא אשר דבר ה' לאמר, כבר אמר לי השם שיראה קדושתו בקרובים אליו, כטעם רק אתכם ידעתי מכל משפחות האדמה (עמוס ג ב). וכאשר אראה בס קדושתו זו אז אהיה נכבד על פני כל העם וייראו ממני. ואם כן, הוא דבור לא נכתב, כי השם הודיעו דרכיו שכך המדה הזאת לפניו: ולדעתי בדרך הפשט אין צורך לכל זה, כי דבר השם, גזרותיו ומחשבותיו וענין דרכיו, והדבור יאמר בכל אלה, דברתי אני עם לבי (קהלת א טז), חשבתי מחשבה זו. וזה הדבר אשר מל יהושע (יהושע ה ד), זה הענין, על דבר הכסף (בראשית מג יח). וכן ותהי אשה לבן אדוניך כאשר דבר ה' (שם כד נא), גזר, וכמוהו באבירים בכורו יסדה ובשגוב צעירו הציב דלתיה כדבר ה' אשר דבר ביד יהושע בן נון (מ"א טז לד): והנה אמר משה, המקרה הזה הוא אשר גזר השם לאמר אל לבו, בקרובי אקדש, שלא יהרסו אל קדושתו, ועל פני כל העם אכבד, שיהיו נוהגים כבוד במשכני: וטעם **וידום אהרן** - שהיה בוכה בקול, ואז שתק. או כטעם ואל תדום בת עינך (איכה ב יח):

ויקרא פרק א פסוק ז

וַיִּתְּנוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֵן אֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ וְעָרְכוּ עֲצִים עַל הָאֵשׁ:

שמות פרק כט פסוק מג

וַיִּנְעַדְתִּי שָׂמָה לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְדָּשׁ בְּכַבְדִּי:

Rabbi Brovender's Shiur is sponsored by Dr. Bernard & Robin Cohen

Visit www.atid.org/shiur for audio recordings, Podcasts, or to sign-up to receive sources in advance.
Visit www.WebYeshiva.org to sign up for Rabbi Brovender's fully interactive, online Yeshiva.

שם משמואל לפרשת שמיני [תרע"א]

ויקחו שני בני אהרן וגוי' אש זרה אשר לא צוה אותם. ויש להתבונן איך קדושי עליון אלו שאמר עליהם משה לאהרן עכשיו אני רואה שהם גדולים ממני וממך, איך טעו בזה: ונראה עפ"י מה שכתב הרב בכוונת המקוה דשמחה היא כוללת הפכים, והרא"י שאדם בעת שמחתו הוא יכול לסבול אפי' שונאו ומתנגדו. ונראה דכן תהי' הגאולה העתידה בב"א, ואף שלא זכו, עכ"פ בעתה תהי' הגאולה, והיינו שאז ישמח ה' במעשיו, ומחמת השמחה הגדולה יתקרבו כולם אפי' אלו שהיו ח"ו בתכלית הריחוק, ואחר שיתקרבו ויטעמו מתיקות ההתקרבות ישליכו איש אלילי כספו וזהבו וישובו בתשובה שלימה עד שיהיו נרצים מצד עצמם:

וי"ל שזו היתה כוונת נדב ואביהוא עפ"י מאמרם ז"ל (מגילה י' ע"ב) שאותו יום היתה שמחה לפני הקב"ה כיום שנבראו בו שמים וארץ, וחשבו הם שהגיע זמן התיקון הכללי, כמו לעתיד שהכל יתקבל ויתוקן ולא תהי' עוד שום זרות, וע"כ אז לא יהי' נצרך לאש קודש דוקא אך הלא אמרו חז"ל שם שלא היתה שמחה שלימה מחמת שמתו נדב ואביהוא. וא"כ הם שלא שיערו מראש שימותו הבינו שתהי' השמחה בשלימות, אבל באמת לא היתה השמחה בשלימות שבשמים עבר ועתיד והוה הכל צפוי מראש, אבל הם לא הי' ביכולתם לידע זה ושפטו רק משמחת הקמת המשכן שהבינו שזוה צריכה להיות שמחה למעלה כיום שנבראו בו שמים וארץ, ע"כ טעו והקריבו אש זרה:

שמות פרק יט פסוק כא

ויאמר יקנך אל משה רד העד בעם פן יהרסו אל יקנך לראות ונפל ממנו רב:

שמות פרק כד פסוק ב

ונגש משה לבדו אל יקנך והם לא יגשו והעם לא יעלו עמו:

שמות פרק כ

(טו) ויאמרו אל משה דבר אתה עמנו ונשמעה ואל ידבר עמנו אלהים פן נמות: (טז) ויאמר משה אל העם אל תיראו כי לבעבור נסות אתכם בא האלהים ובעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו: (יז) ויעמד העם מרחק ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלהים: פ
(יח) ויאמר יקנך אל משה כה תאמר אל בני ישראל אתם ראיתם כי מן השמים דברתי עמכם: